

Een huid van

Menigeen dweept met slow life, duurzaamheid en 'terug naar de natuur', maar de lams- en schapenwollen trui zit in het verdomhoekje. Want te oubollig, te weinig flatteus. Tijd voor een lofzang.

DOOR FRANS VAN DEIJL

Nooit was ik een truiendrager. Alleen al het woord 'wol' was voldoende om meteen te gaan krabben. Een trui was ook te zeer een kledingstuk dat toebehoorde aan mannen die pijp rookten en die hun vrouw gedurende een oneindig huwelijk met 'mammie' waren gaan aanspreken. Wij droegen strak gesneden jasjes, of misschien eens een sweater in de vrije tijd, maar een wolletje, *no way*.

Ik kwam tot inkeer toen ik in 2003 mijn baan verloor als gevolg van een reorganisatie. Ik vond in een sporttas een oude trui van mijn vrouw en trok die aan. Het was een donkerblauwe V-hals die iets te groot was, maar verder zat hij als gegoten. Later noemde ik hem 'de Ties', naar de oorspronkelijke eigenaar, een collega van mijn vrouw die hem eens had aangeschaft voor een golftoernooi en hem daarna aan haar had gegeven.

De Ties kriebelde niet, omdat de wol nagenoeg was versleten. Ik liep altijd in die trui en hij paste bij een nieuw imago, een nieuwe mentaliteit die ik mezelf probeerde aan te meten. Die trui moest voort-

wol

aan staan voor 'onaantastbaarheid': nooit meer zou ik mijn persoonlijke geluk af laten hangen van een baan, van geld en van de vraag of ik de hypotheek kon betalen.

Ik deed niet meer mee aan die collectieve gekte. Voortaan liep ik niet meer in jasjes, zoals de rest, maar droeg ik lekker recalcitrant een ouderwetse trui. Geen slobbertrui, geen zelfgemaakte, goedbedoelde hobbezak; hij moest netjes zijn. Ik moest hem onder alle omstandigheden aan kunnen. Ik voelde mij als prins Claus die in 1998 tijdens een toespraak zijn stropdas afdeed, bij wijze van protest tegen alles wat te maken had met knellende protocollen in het leven.

Na verloop van tijd werden de scheuren op vooral de ellebogen toch te groot en heb ik de Ties weg moeten doen. Mijn vrouw heeft nog geprobeerd de gaten te stoppen, maar het had geen zin meer. Het wonderlijke was dat mijn lichaam gewend was geraakt aan de werking van die trui, die verwarmde als het buiten koud werd of als ik te lang stilzat, en die leek te verkoelen als ik me inspande of als de temperatuur in mijn omgeving steeg. Zonder trui had ik het al snel koud, en dus kocht ik in een gerenommeerde herenmodezaak een nieuw exemplaar, maar wel nagenoeg hetzelfde model en in dezelfde kleur. De verkoper probeerde me eerst een trui met een ronde hals aan te smeren, maar dat voelde alsof me de adem werd afgenomen. Een V-hals dus. Hij kwam aanzetten met een trui van het Schotse merk

William Lockie, volgens hem vanwege de degelijkheid de Volvo onder de truien.

De prijs was er ook naar, 120 euro, maar de Lockie, zoals ik mijn trui meteen al liefkozend noemde, was gemaakt van de beste lamswol, was dubbel geweven zodat de kans op slijtage te verwaarlozen viel, en onder aan de trui zat een afsluitend patroon dat verhinderde dat de trui zou uitlubberen.

Het duurde even voordat de Lockie net zo behaaglijk zat als zijn voorganger. Ik legde hem twee nachten in de diepvries om de ergste kriebelpuntjes te neutraliseren. Het effect was van korte duur. Ik waste de trui op dertig graden en droogde hem in de trommel. Het had weinig gescheeld of de trui was dermate gekrompen dat hij ondraagbaar was geworden. Sindsdien was ik mijn truien overigens niet meer, maar hang ik ze uit. Ik droeg de Lockie op dikke, flanellen bloesjes en T-shirts met lange mouwen. Langzaam kregen hij en ik een band, maar hij had de Ties nog niet verdrongen.

De doorbraak kwam in de zomer, toen ik in een onbezonnen bui met de Lockie aan een duik in zee nam. Daarna legde ik

Het duurde even
voordat de nieuwe
Lockie net zo
behaaglijk zat als
zijn voorganger.

hem te drogen in de zon. Aan het einde van het dagje aan het strand was hij nog klam maar draagbaar en ik fietste erin naar huis. Omdat ik nogal stevig doortrapte, kwam ik na een uur behoorlijk bezweet aan. De Lockie had zeezout, zon en zweet te verduren gehad en opnieuw legde ik hem een nachtje in het vriesvak. Daarna bleken eindelijk alle resterende prikjes te zijn vernietigd.

Eén keer ben ik met de Lockie nog aan in slaap gevallen. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, rook ik aan een mouw en meende een vage geur te bespeuren van gebraden lamsbout.

De Lockie heeft nog twee broertjes gekregen, de grijze Lockie-2 en de donkerbruine Lockie-3, maar die draag ik weinig. Als ik de 2 of de 3 wel eens aandoe, voel ik

me een beetje schuldig. Alsof ik vreemdga.

Ooit bood een collega, die wegens verhuizing zijn kledingkast had opgeruimd, mij een trui aan. Het was een prachtige wijnrode V-hals van kasjmier, een wolsoort die zo zacht is dat hij zelfs geschikt is voor dermatologische patiënten. Drie maanden droeg ik de trui, maar toen begon de wol te rullen, zoals dat heet. De verkoper bij wie ik mijn Lockies had gehaald, wist te melden dat voor fervente truiendragers als ik kasjmier te kwetsbaar is. Kasjmier is puur voor de luxe, voor eenmalige gelegenheden. Lamswol is ruwer maar sterker. Kasjmier is ook alle Jezus duur. In mijn herenmodezaak hebben ze er liggen van vierhonderd euro. En die vinden gretig aftrek, aldus de verkoper, vooral bij mannen die goed hebben geboerd.

In de opgeruimde kledingkast van mijn collega zat ook een spencer. Ik heb hem eenmaal aangehad op mijn werk, en hoon was mijn deel. Dit was te erg, oordeelde een jongere, hippe collega. Een stagiair kreeg de lachers op zijn hand toen hij midden op de redactiezaal naar mij riep: "Meneer Van Deijl, de jaren vijftig hebben gebeld... of ze hun spencer terug mogen." Ik riposteerde dat ik een trendsetter was en dat de spencer binnen afzienbare tijd een comeback zou maken in de mode. Maar niemand sloeg acht op mijn voorspelling. Het was ook ver voor het retrotijdperk waarin we nu zitten, en ver voordat de duurzaamheidsfreaks de trui herontdekten. Want het is waar, met een trui aan in huis kan de thermostaat lager worden gezet en bespaar je aanzienlijk op de stookkosten. En wol is natuurlijk ook erg milieuvriendelijk. Synthetische stoffen worden van olie gemaakt, en daar krijgen we tekort aan, maar wol groeit gewoon weer aan op het schapehuidje.

Wat zegt de trui over de drager ervan? Mijn Lockie voelt als een tweede huid. Zo was de mens misschien ooit bedoeld, met een dikkere, hariger huid die een jas welhaast overbodig maakt. Die zelf aangebrachte correctie op de schepping tekent je toch, want in de kilte van het dagelijks leven weet ik mij altijd beschermd. Mij kan van alles gebeuren, maar niets is erg zolang ik dat ding draag.

Mijn trui, mijn levenskleed.

En mijn doodskleed. Het is mijn uitdrukkelijke wens om, als het zover is, ter aarde te worden besteld in mijn Lockie. Ik zal hem zo onder de grond en in weer en wind hard nodig hebben. |